

Aan de poort des Hemels

Dien morgen, juist eer de poort open ging, had St-Pieter een briefken gekregen. Er stond, onder andere in: « Hij moest daar streng op zijn...! Bijzonder de menschen daarover ondervragen... Zonder gesande... Dat ze eens goed wisten hoe dat noodig was... Want dat er in den lesten tijd klachten gekomen waren van beneden...»

Gauw had hij door St-Lucas een groote plakkaat laten teekenen. En als hij de poort opdraaide, hing die plakkaat daar vlak voor de deur: een roede, kronkelende pijl die naar de letters schoot, 'nen halven meter hoog:

Zon- en feestdag houdt in er!
Hoof wel Mis dan elken keer!

De eerste, die binnen kwam was een mager heerlein, treffelijk in 't zwart gekleed, met een wit glimmend kofleken aan, gedachtig van gezicht, om met een dun, gruis, proper gekamd haardje. Onder zijnen arm hield hij een leeren tasje, die volgepropt stak met papieren of zo iets. Hoofsch en voornaam loog hij voor St-Pieter.

— Eh wel! is 't leven nogal megevallen, heerschap? vroeg deze terwijl hij pinkoogde.
— Jawel, jawel... In de eerste jaren heb ik wat gesukkel... Maar later ging het goed, heb goed, vooral in den lesten tijd. Al de geldmannen hebben toen veel geld verdiend, veel. Met de schommelingen van den wissel, en de frank die afloeg... Zie maar eens.

En met een sleutelje dat aan zijn horelogeketting hing draaide hij aan 't slotje van de guldteech en wilde ze openleggen.

— Niet noodig, zei St-Pieter, niet noodig. Ge hebt veer 't geld gedaan, maar voor God? Wat hebt ge voor God gedaan?

— Voor God?... Als dat met geld kan effen gemaakt worden, zeg maar hoewel.

St-Pieter wees naar de groote plakkaat: « Daar! »

— Ga moet dat verstaan, St-Pieter. Menschen lijk ik hebben kunnen tijd toch zoo noodig... Dat spelen met cijfers... Onze kop staat gespannen van cijfers heel den tijd...

— De mijne ook, antwoorde St-Pieter. Luister maar eens: Er zijn drie honderd vijf en zestig dagen in een jaar, dat maakt acht duizend zeven honderd en zestig uren. Trek daar den slapentijd af, ongeveer een derde, dan blijven er nog rond de zes duizend uren over. Algemeen voor 't geld! En daar kon per week een uur af voor God? Met de zon- en feestdagen samen, een zestigtal uren van de zes duizend?

En St-Pieter dreigde met zijnen wijsvinger: « Buiten! Ga daar staan. Neen, neem uw geld maar mee, daar kunnen wij hier niets bij doen. Buiten! En wacht daar tot straks, zij zult daar wel kompanie krijgen, want er zullen er nog wel meer komen...»

Op zijn duizend gemakken kwam er een binnen, met niets aan dan zijne broek en een blauw gestreept hemd, en de bloote voeten in grijze sluffen steken. Met slaperige ogen zag hij naar den rooden pijl op de plakkaat.

— Hoe staat het met uw rekening?

— Geloopt, St-Pieter, ik ben gedoopt.

— Ja, dat zie ik wel. En verler?

— Geveerd ook, en mijn Eerste Communie gedaan. En dan nog eenige keeren geweest met Paschen.

— En dan? Dan niets meer? En de Mis 's Zondags? Spreek daar eens over.

— De man keek naar de plakkaat, met zijnen mond half open, maar zei geen woord.

— Hewel? vroeg St-Pieter, ge staat daar met uwen mond vol tanden.

— Ja, St-Pieter, daar is niets van gekomen — Niets van gekomen? Ge wist toch wel dat het streng verplichtend was?

— Ja, maar 'k weet zelf niet waarom ik dat gelaten heb, 'k dacht daar niet te zeer op na, en 'k meende dat het zoo ook wel goed was.

— Ga bij dien anderen staan daar buiten, bij dien met zijn geldteech!

De volgende had al heel den tijd staan te kijken naar die welke voor en achter hem stonden en hien nagedaan, zijne beenen fiks gezet of zijnen kop op zij gehouden. Hij trok nu juist zijnen kraag plat en met zijnen wijsvinger knipte hij een pluimke van zijnen schouder weg.

Met zijn oogwen wees St-Pieter naar de plakkaat, terwijl hij vroeg: « Hebt gij dat gelezen? »

— Ja, zei de man.

— En hebt ge dat gedaan ook?

— Ziet ge, in ons buurt waren er nog anderen die niet gingen.

— En gij hebt gedaan gelijk die?

— Wat wilt ge eraan doen.

— Ge wist toch dat dit verkeerd was?

— 'k Zeg niet van neen, maar dat gaat zoo, 'n mensch doet zoo gauw met de groote hoop mee.

— Dan hadt ge wel met dien anderen hoop kunnen meedoen die welke naar de Mis gingen en hun plichten deden.

— Maar die hoop woonde verder op in de straat.

— Dan is er niets aan te doen, man lief, dan moet ge nu weer met dien anderen hoop meedoen. Hier buiten, aan de poort!

— Een ronde, dikke vent stond nu daar rond en blazend van gezicht, en met zijn zakdoek veerde hij zijn zweet af.

— Veel veerd gij had beneden? begon St-Pieter.

— Ja, veel. Alle dagen achter den toog staan, of met vaten rollen, en met kisten varen, of uitgaan om de klanten af te loopen. Ja, veel werk.

— Om geld te verdienen?

— Zeker, ja zeker!

— Maar om uwen hemel te verdienen, wat hebt ge daarvoor gedaan?

— Wat blijft?

— Verstaat ge me niet? Ging gij elken Zondag naar de Mis?

— Oeh, ge zult dat begrijpen, 'k was bij dat ik Zondags wat kon uitslapen, of wat rondloopen om alles in orde te zetten voor 's Maandags. En in den zomer, ja, als 't goed weer was trok ik naar den buiten om wat versche lucht te scheppen, en dan moest ik vroeg de baan op... Zoo schoot de Mis over, ge zult dat begrijpen.

— Ja, ja maar daarmee zult ge er hier ook mee overschieten... Ga maar buiten, bij die anderen.

Nu kwam er een met litische sluffen aan de voeten, niet geschoren, met zijn werkdaasche kleedchen aan.

— Wel, vriendschap, hoe staan de zaken? vroeg St-Pieter. Hoe hebt gij den Zondag doorgebracht.

— Zondags? Dan was ik vroeg te been om naar mijne duiven te kijken.

— En de Mis? Wanneer gingt gij naar de Mis?

— De Mis! Gij begrijpt St-Pieter, er stond dikwijls veel geld op mijn blauwe, en gansch den morgen moest ik kijken naar zijne terugkomst, en zoo ging het uur der Mis voorbij.

— Zoo zoo, en gij zaagt nochtans de andere menschen voorbijkomen en zich kerkwaarts bewegen. Zondags moest gij naar de duiven kijken, en soms 's Maandags er nog bij, en voor Ons Hoer hadt gij geen half uurken over. Buiten! ga daar nu kijken, daar staan er nog!

En St-Pieter keek naar de plakkaat met

haren rooden, kronkelenden pijl en letters van 'nen halven meter hoog, sukkeldepte en mompelde: « We zullen ze hier nog 'nen tijd moeten laten hangen; maar 't is jammer voor de menschen dat ze dat niet genoeg verstaan...»

Gemengde berichten

DE KERKVERVOLGING IN MEXICO.

In hoeren en banden.

Mexico is een rijk en welvarend land, waar een overwegende katholieke bevolking niet anders wenscht dan in vrede en vrijheid te leven. Maar sinds menschenheugena wordt dit land aldoor ondermijnd door vrijmetelaars-avonturiers, die geen ander regeringsbeleid kennen dan revoluties te verwekken, waarvan allererst de Katholieke Kerk en de Katholieke bevolking het slachtoffer van worden.

Is geheel de geschiedenis van Mexico in bloed en tranen geschreven, zoo hevig fanatiek en dwingend brutaal als nu de nieuwe roegerders tegen de Katholieke Kerk optreden, heeft men 't zelfs daar nog niet beleefd.

De nieuwe vervolging is bedoeld als de volstrekte uitroeiing van den katholieken godsdienst in dit veel geplaagde land.

Een vuile pers staat dagelijks gereed om lasterlijke de maconnieke regeringsbladen voor de beschaafde wereld goed te praten.

De Katholieke Kerk in Mexico ligt in boeien en banden.

De Kerkvervolging. — DOODEN EN GEKWESTEN. — 20.000 KERKEN IN BESLAG GEMOMEN. — DE GELOOVIGEN BESCHOTEN. — De Mexicaansche regering van godsdiensthaters heeft met de meeste brutaliteit hare politiek van kerkvervolging in daden van geweld en bloedvergieten omgezet. De nieuwe wetten zijn in werking getreden. Op verschillende punten van het Mexicaansche gebied heeft het gouvernement troepen samengegetrokken.

Rond de kerken in de hoofdstad wordt de opschudding steeds grooter. De Dionaten zijn bijna overal geschorst en de priesters maken den inventaris op der kerken.

Het volk heeft met steunen gegooid naar den attorney-generaal en naar de beamten van het Ministerie, die een kerk sloten. Het gouvernement heeft zich zelven tot wettigen eigenaar van alles wat de kerken bevatten verklaard. Maar 't heeft kennis gegeven van zijn plan om de gebouwen over te laten aan de kortelings gevormde komiteeten van burgers.

In de St-Raphaelskerk waren de geloovigen toegestroomd. Deze weigerde de kerk te verlaten. De politie wilde ze verjagen. Dat gelukte haar niet. Toen werden de troepen geroepen. De soldaten schoten eindelijk. Tien personen, meerendeels vrouwen werden gekwetst. Een veertigtal jonge vrouwen, tot rijke Amerikaanse families behorende, werden aangehouden onder beschuldiging van proporzanda tegen de politiek van 't government.

Nuere bijzonderheden melden dat er 6 dooden en 38 gekwetsten gevallen zijn, en dat er een honderdtal personen werden aangehouden.

20.000 kerken gesloten.

Na met geweld, zelfs met geweldschouten, priesters en geloovigen verdreven te hebben, heeft de regering bezit genomen van 20.000 kerken, welke door de katholieken met hun eigen geld gebouwd werden. Al die kerken werden onder zegels gelegd. De regering liet een officieus nota verschijnen, waarin zij bewoort dat al de kerken van rechtswaer hare eigendommen zijn.

De boycott der regering.

De katholieken van Mexico hebben beslist den ekonomischen boycott tegen de regering in te richten. Sedert verscheidene dagen bestormen de burgers dan ook de ban-